

На занаятъ

Като свършихъ келийното училище, азъ мислѣхъ че съмъ изучилъ всичко на свѣта. Освенъ часослова, апостола и псалтира другъ учебникъ не бѣхъ видѣлъ, нито пъкъ знаехъ, че има да се изучава нѣкъде нѣщо повече. Чувахъ само, че въ Копривщица имало взаимно училище, въ което се учело на нѣкакви таблици, но какво се учи на тия таблици, нищо не знаехъ. Азъ се бѣхъ сбъркалъ, какво да мисля за моето бъдаще. Науката свършихъ, сега трѣбваше да се хвана пакъ на работа — трѣбваше да ида чиракъ у нѣкой абаджия, както правѣха нѣкои клисурчета, та и коматя да изкарвамъ, и занаята да изуча, докле е време, за да стана и азъ търговецъ-абаджия. Като дохаждахъ до тая мисль, азъ изпадахъ въ отчаяние: каехъ се, защо съмъ продължавалъ толкова много науката, а не съмъ отишълъ по-рано чиракъ, ами сега потепърва да тегля чирашкитѣ тегла и наказания.

Защото чиракуването по онова време не бѣше шега. Когато единъ младежъ идѣше да чиракува у майсторъ, откакъ цѣлува ржка на майстора и майсторката, веднага му даваха две стомни да донесе вода, за да му тръгнѣло всичко като по вода. Следъ това го турятъ да седне между калфитѣ по турски и му даватъ едно парче аба заедно съ вждица, съ едина край на която да закачи парчето, а другия край да подвие подъ колѣното си; после му даватъ напрѣстникъ и игла съ вдѣнатъ свободенъ конецъ (безъ вжзелъ) и показватъ му, какъ да избада и къмъ коя посока да изважда иглата съ конца. Ако чиракътъ внимава и изпълнява всичко показано, той се научава скоро и безъ никакво наказание; въ противенъ случай, ако не седи право, често го исправатъ съ ножицата